

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

-----0000-----

ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ເລກທີ 26 / ນຍ

ວັນທີ 06 / 02 / 2006

ດຳລັດ

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ

- ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປລາວ, ສະບັບເລກທີ 02/ສພຊ, ລົງວັນທີ 06 ພຶດສະພາ 2003;
- ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ສະບັບເລກທີ 08/ສພຊ, ລົງວັນທີ 22 ຕຸລາ 2004;
- ອີງຕາມການສະເໜີຂອງປະທານສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ສະບັບເລກທີ 427/ສຍລ, ລົງວັນທີ 23 ພະຈິກ 2005.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີອອກດຳລັດ:

ໝວດທີ 1

ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງ

ດຳລັດສະບັບນີ້ວາງອອກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ກົດໝາຍ ດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ເປັນເອກະພາບ ໃນທົ່ວປະເທດນັບມື້ນັບກວ້າງຂວາງ, ທົ່ວເຖິງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນດີຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 2. ອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ໃນດຳລັດສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍດັ່ງນີ້:

- ເດັກນ້ອຍ ໝາຍເຖິງເດັກຍິງ, ເດັກຊາຍ ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ.
- ການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ ແມ່ນທຸກການແບ່ງແຍກ, ການກົດກັນ ຫລື ການຈຳກັດແມ່ຍິງ ເນື່ອງຈາກເຫດຜົນທາງເພດ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງຂາດການຍອມຮັບຈາກສັງຄົມດ້ານການນຳໃຊ້ສິດຂອງຕົນ, ດ້ານຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ - ຊາຍ, ສິດທິມະນຸດ, ເສລີພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ ຫລື ດ້ານອື່ນໆ.

- ຄຸນນະພາບຊີວິດທີ່ດີ ແມ່ນເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດທີ່ດີຂອງບຸກຄົນໃນສັງຄົມ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 2 ປັດໃຈພື້ນຖານຄື: ການຢູ່ດີ ແລະ ການກິນດີ.

+ ການຢູ່ດີ ແມ່ນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ, ມີວັດຖຸສິ່ງຂອງຮັບໃຊ້ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສະດວກສະບາຍໃຫ້ແກ່ຊີວິດການເປັນຢູ່, ປາສະຈາກແຮງກົດດັນຈາກພາຍນອກ ເຊັ່ນ: ການກົດດັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ, ມົນລະພິດ;

+ ການກິນດີ ແມ່ນການກິນອາຫານຄົບທາດບຳລຸງ ແລະ ມີຄຸນປະໂຫຍດຕໍ່ຮ່າງກາຍຕາມຫຼັກໄພຂະນາການ.

ນອກຈາກສອງປັດໃຈທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ ຄຸນນະພາບຊີວິດທີ່ດີ ຍັງໝາຍເຖິງການມີວຽກເຮັດງານທຳ, ການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ສິດທິພື້ນຖານອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ.

- ສຸຂະພາບຈິດທີ່ດີ ແມ່ນຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຈິດໃຈ, ມີອາລົມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ, ປາສະຈາກຄວາມກົດດັນ ແລະ ໂລກໄພໄຂ້ເຈັບ.

- ຄອບຄົວວັດທະນະທຳ ແມ່ນຄອບຄົວຊຶ່ງບັນລຸຕາມມາດຕະຖານຂອງຄອບຄົວວັດທະນະທຳທີ່ລັດຖະບານໄດ້ວາງອອກໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

- ນັກສັງຄົມສົງເຄາະ ແມ່ນຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມ, ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ການໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ການສົງເຄາະ ແນໃສ່ບັນເທົາທຸກຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍດັ່ງກ່າວ.

- ເຫຍື້ອ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍ ຫລື ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ.

- ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍໂດຍກົງຕໍ່ຊີວິດ, ສຸຂະພາບ, ຈິດໃຈ, ກຽດສັກສີ ຫຼື ຊັບສິນ ຈາກການຄ້າມະນຸດ ຫຼື ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ.

- ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ ແມ່ນການກະທຳ ຫຼື ການເມີນເສີຍທີ່ມີຜົນກະທົບ ຫຼື ມີຄວາມເສຍຫາຍອັນໜັກໜ່ວງຕໍ່ຊີວິດ, ສຸຂະພາບ, ອິດສະລະພາບ, ຈິດໃຈ, ກຽດສັກສີ ຫຼື ຊັບສິນ ເຊັ່ນ: ເສຍຊີວິດ, ເສຍອົງຄະ, ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ຕິດໂລກເອດ, ເປັນບ້າ, ເສຍຈິດ ຍ້ອນການທຸບຕີທໍລະມານ, ບັງຄັບ, ກັກຂັງ ແລະ ການກະທຳອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 24, 30, 31 ແລະ 32 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ.

- ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ ແມ່ນການກະທຳ ຫຼື ການເມີນເສີຍທີ່ມີຜົນກະທົບເບົາບາງ ແລະ ມີຄວາມເສຍຫາຍເລັກນ້ອຍ ເຊັ່ນ: ການປ້ອຍດ່າ, ການເຍາະເຍີ້ຍສຽດສີ ແລະ ການກົດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຕ່າງໆເປັນຕົ້ນວຽກງານສັງຄົມ.

- ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແມ່ນການຊ່ວຍເຫລືອແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍດ້ວຍການໃຫ້ຄຳຄິດຄຳເຫັນ, ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບບັນຫາໃດໜຶ່ງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີທາງເລືອກ ແລະ ມີຄວາມຕັດສິນໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຕົນດ້ວຍຕົນເອງ.

- ຜູ້ປົກປ້ອງ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການດຳເນີນຄະດີເພື່ອປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເຊັ່ນ: ທະນາຍຄວາມ, ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການຈັດຕັ້ງ, ຜົວ ຫລື ເມຍ, ພໍ່ແມ່, ຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ.

- ການຕັດອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍ ໝາຍເຖິງການຕັດເອົາອະໄວຍະວະໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ: ໝາກໄຂ່ຫຼັງ, ຕາ ອອກຈາກຮ່າງກາຍ ຫຼື ການປ່ຽນແປງຮູບໂສມ. ສ່ວນການຕັດ, ການປ່ຽນ, ການແປງອະໄວຍະວະຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ ເພື່ອເສີມຄວາມງາມ ຫຼື ເນື່ອງຈາກອຸປະຕິເຫດນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຈັດເຂົ້າໃນການກະທຳຜິດໃນສະຖານການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

ໝວດທີ 2

ການພັດທະນາແມ່ຍິງ

ມາດຕາ 3. ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ

ການພັດທະນາແມ່ຍິງໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ມັນສະໝອງດີ, ມີຄຸນນະພາບຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ມີອາຍຸຍືນນັ້ນ ລັດ, ສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວ ຕ້ອງໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ສຶກສາອົບຮົມແມ່ຍິງໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານໃນການຮັກສາສຸຂະພາບ, ການໂພຊະນາການ, ສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບການບໍລິການດ້ານສຸຂະພາບຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເຊັ່ນ: ກວດສຸຂະພາບຕາມກຳນົດເວລາ, ສັກຢາກັນພະຍາດຕາມລະບຽບການ, ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ແລະ ພັກຜ່ອນໃນເວລາເຈັບເປັນ, ອອກລູກ, ຫລຸລູກ, ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວກິລາກາຍຍະກຳ, ໄດ້ກິນອາຫານທີ່ມີຄຸນປະໂຫຍດຕໍ່ຮ່າງກາຍ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ.

ມາດຕາ 4. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ມີໜ້າທີ່ຜັນຂະຫຍາຍກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບພາກສ່ວນຕົນໃຫ້ເປັນລະບຽບການ, ແຜນງານ, ໂຄງການ, ມາດຕະການລະອຽດ ເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍລວມທັງຊື່ນຳ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ປາກົດຜົນເປັນຈິງ.

ມາດຕາ 5. ການພັດທະນາທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈ

ໃນການພັດທະນາທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈນັ້ນ ລັດ, ສັງຄົມ ຕ້ອງສຶກສາອົບຮົມແນວທາງນະໂຍບາຍ, ອຸດົມການຂອງພັກ, ຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ, ທຳມະຈະລິຍາ, ຍົກລະດັບທິດສະດີການເມືອງ, ເສີມຂະຫຍາຍມູນເຊື້ອດຸໝັ່ນຂະຫຍັນພຽນ, ວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດໃຫ້ແມ່ຍິງລາວ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແມ່ຍິງມີໂອກາດໄດ້ສຳຜັດກັບຄວາມຈະເລີນສີວິໄລຂອງຍຸກສະໄໝ, ມີສຸຂະພາບຈິດທີ່ດີ, ມີອາລົມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ, ຄອບຄົວມີຄວາມສາມັກຄີປອງດອງ, ຜາສຸກ ແລະ ກ້າວໜ້າ.

ມາດຕາ 6. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂະແໜງການຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງ

ຂະແໜງການຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງມີໜ້າທີ່ຜັນຂະຫຍາຍກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບພາກສ່ວນຕົນໃຫ້ເປັນລະບຽບການ, ແຜນງານ, ໂຄງການ, ມາດຕະການລະອຽດ ເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງຊື້ນຳ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ປາກົດຜົນເປັນຈິງ.

ມາດຕາ 7. ການພັດທະນາທາງດ້ານການສຶກສາ

ຄອບຄົວ ຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ລູກສາວໄດ້ຮັບການສຶກສາເທົ່າທຽມກັບລູກຊາຍ ໂດຍບໍ່ມີການຈຳແນກ. ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຕ້ອງຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ເຂົ້າຮຽນໃນຊັ້ນຮຽນຕ່າງໆ ລວມທັງສາຍສາມັນ ແລະ ສາຍວິຊາຊີບ ໃຫ້ນັບມື້ນັບກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 8. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂະແໜງການສຶກສາ

ຂະແໜງການສຶກສາ ຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງມີໂອກາດເທົ່າທຽມກັບຜູ້ຊາຍທາງດ້ານການສຶກສາທົ່ວໄປ, ການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາຊີບ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ແລະ ການສຶກສາຕໍ່ເນື່ອງ, ທາງເລືອກວິຊາຮຽນ, ທິນສຶກສາ ແລະ ການຮຽນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ; ສົ່ງເສີມລະບົບການສຶກສາທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ ລວມທັງຫຼັກສູດການສິດສອນ, ບົ້ມຕຳລາຮຽນ ແລະ ເອກະສານການສຶກສາອື່ນໆ; ດັດແປງທຳນຽມປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຖືດ້ານສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ ທີ່ກົດກັນການພັດທະນາການສຶກສາຂອງແມ່ຍິງ ກໍຄືການໃຊ້ສິດການສຶກສາຂອງເຂົາເຈົ້າ; ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການສະເພາະຂອງແມ່ຍິງໃນເປົ້າໝາຍທີ່ຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ ລວມທັງມີມາດຕະການອັນເໝາະສົມເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການກົກໜັງສື ຫຼື ການສະໜອງການສຶກສາໃນລະບົບ ແລະ ນອກລະບົບໃຫ້ແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 9. ການພັດທະນາທາງດ້ານວິຊາຊີບ ແລະ ສີມືແຮງງານ

ລັດ, ສັງຄົມ ຕ້ອງຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ, ຝຶກອົບຮົມສີມືແຮງງານ ລວມທັງວິໄນແຮງງານ, ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມໃຫ້ແມ່ຍິງມີວຽກເຮັດງານທຳໃນທຸກຂົງເຂດວຽກງານທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນໃຫ້ນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ ພ້ອມທັງຈັດຫາຕະຫຼາດແຮງງານທັງພາຍໃນ, ຕ່າງປະເທດ ແລະ ພົວພັນຮ່ວມມືສາກົນທາງດ້ານສີມືແຮງງານໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 10. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂະແໜງການແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ

ຂະແໜງການແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ຕ້ອງພັດທະນາສີມື ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງແມ່ຍິງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີໂອກາດມີວຽກເຮັດງານທຳຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ມີໂຄງການຝຶກອົບຮົມພາກທິດສະດີ ແລະ ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ; ລວມທັງການແກ້ໄຂທັດສະນະແນວຄິດ, ທຳນຽມ

ປະເພນີ, ການເຊື່ອຖືແບບດັ້ງເດີມທີ່ກົດກັນ ແລະ ຂັດຂວາງໂອກາດຂອງແມ່ຍິງໃນການພັດທະນາ ວິຊາຊີບ ແລະ ສີມິແຮງງານ; ສະໜອງແຜນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ເພື່ອສິ່ງເສີມພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນພາກສ່ວນເອກະຊົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການພັດທະນາວິຊາຊີບ ແລະ ສີມິແຮງງານຂອງແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 11. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແມ່ຍິງໃນການພັດທະນາຕົນເອງ

ແມ່ຍິງຕ້ອງເປັນເຈົ້າການພັດທະນາຕົນເອງ ດ້ວຍການຍົກລະດັບດ້ານການເມືອງ-ແນວຄິດ, ລະບຽບກົດໝາຍ, ຄວາມຮູ້ດ້ານເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມ ສະຫງົບ, ການຕ່າງປະເທດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ; ຕ້ອງເປັນເຈົ້າຕົນເອງ, ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ວຍ ຕົນເອງເປັນຕົ້ນຕໍ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມ, ໃຫ້ໂອກາດ ແລະ ເງື່ອນໄຂຈາກ ຄອບຄົວ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສັງຄົມ.

ໝວດທີ 3

ຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ

ມາດຕາ 12. ຄວາມສະເໝີພາບດ້ານຕ່າງໆ ລະຫວ່າງ ຍິງ-ຊາຍ

ຍິງ-ຊາຍ ມີຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ - ສັງຄົມ ແລະ ໃນຄອບຄົວ ຕາມເນື້ອໃນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນພາກທີ III ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ມາດຕາ 13. ມາດຕະການຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ

ລັດສ້າງມາດຕະການຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ ບົນພື້ນຖານການ ວິໄຈສະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງແມ່ຍິງທາງດ້ານຊົນເຜົ່າ, ຊົນຊັ້ນກຳເນີດ, ການສຶກສາ, ສິ່ງແວດ ລ້ອມ ແລະ ປັດໄຈອື່ນໆ.

ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະ ແກ້ໄຂປັດໄຈທາງດ້ານ ຊີວະວິທະຍາ, ສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳ ແລະ ດ້ານອື່ນໆ ລວມທັງບົດບາດດັ້ງເດີມຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍ ແລະ ທຳນຽມປະຕິບັດຕ່າງໆ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດອະຄະຕິຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ແນວຄິດຕິຕົວຕໍ່ຂອງ ແມ່ຍິງ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງໃນທຸກຮູບແບບ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງກົດກັນບໍ່ໃຫ້ແມ່ຍິງມີ ຄວາມສະເໝີພາບທີ່ແທ້ຈິງກັບຜູ້ຊາຍໃນດ້ານຕ່າງໆ.

ມາດຕະການດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຕ້ອງເລັ່ງໃສ່ການປັບປຸງຖານະຂອງແມ່ຍິງຢູ່ໃນສັງຄົມ, ແກ້ໄຂ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງດ້ານໂຄງສ້າງສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອປັບປຸງ ແລະ ແກ້ໄຂຮູບແບບຂອງການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ.

ການປະຕິບັດມາດຕະການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງມີການປະເມີນຜົນຂອງຂະແໜງການຕ່າງໆຢ່າງ ເປັນປົກກະຕິ ໂດຍມີການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງຫຼາຍພາກສ່ວນ.

ໝວດທີ 4

ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ມາດຕາ 14. ອົງປະກອບຕົ້ນຕໍຂອງການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີອົງປະກອບຕົ້ນຕໍດັ່ງນີ້:

- ການຊອກຫາ;
- ວິທີການ;
- ຈຸດປະສົງ.

ການຊອກຫາ ໝາຍເຖິງການຈັດຫາ, ການໃຫ້ບ່ອນລີ້ຊ່ອນ, ການນຳສົ່ງ, ການເຄື່ອນຍ້າຍ, ການຂົນສົ່ງຄົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ. ສຳລັບການນຳສົ່ງຢູ່ພາຍໃນປະເທດນັ້ນ ແມ່ນການເຄື່ອນຍ້າຍຈາກຈຸດໜຶ່ງໄປຫາຈຸດໜຶ່ງໃນຂອບເຂດຂອງປະເທດ. ສ່ວນການນຳສົ່ງໄປຕ່າງປະເທດນັ້ນ ແມ່ນການເຄື່ອນຍ້າຍຈາກ ສປປ ລາວ ໄປຕ່າງປະເທດ ຫລື ຈາກຕ່າງປະເທດມາສປປ ລາວ ຫລື ໃຊ້ ສປປ ລາວ ເປັນທາງຜ່ານ;

ວິທີການ ສະແດງອອກໃນການຂົນຂວາຍ, ຊື້ຈ້າງຈອບອອຍ, ຍຸຍົງ, ຕົວະຍົວະ, ຫຼອກລວງ, ຂີ້ມຊູ່, ບັງຄັບ, ຜູກມັດດ້ວຍໝີ່ສິນ ແລະ ວິທີການອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍເຊື່ອ ຫລື ຍອມປະຕິບັດຕາມ;

ຈຸດປະສົງຂອງຜູ້ຮັບເອົາຄົນໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແມ່ນເພື່ອຂູດຮີດແຮງງານ, ຄ້າໂສເພນີ, ເຜີຍແຜ່ສິ່ງລາມິກ, ສິ່ງທີ່ຂັດກັບວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ, ຕັດອະໄວຍະວະຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດອື່ນໆທີ່ຜິດກົດໝາຍ.

ການກະທຳຕ່າງໆທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ຕໍ່ເດັກທີ່ມີອາຍຸບໍ່ເຖິງ 18 ປີນັ້ນ ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີວິທີການຕ່າງໆທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກທີ 3 ຂອງມາດຕານີ້ກໍຕາມຈະຖືວ່າເປັນການຄ້າເດັກນ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນ.

ມາດຕາ 15. ປະເພດຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີສາມປະເພດດັ່ງນີ້:

- ຄົນລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ, ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຢູ່ ສປປ ລາວ;
- ຄົນລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ, ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ ສປປ ລາວ ແຕ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຢູ່ຕ່າງປະເທດ;
- ຄົນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແຕ່ເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 16. ຜູ້ມີສິດ ແລະ ພັນທະແຈ້ງຄວາມ

ຜູ້ມີສິດແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີ:

- ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ;
- ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ.

ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ, ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ, ລັດ ເປັນຕົ້ນອົງການປົກຄອງຂັ້ນຕ່າງໆ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງ ສັງຄົມ, ພົນລະເມືອງ ທີ່ໄດ້ຮູ້, ເຫັນ ຫຼື ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະ ການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີພັນທະແຈ້ງຄວາມເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ.

ມາດຕາ 17. ຜູ້ມີສິດຮັບການແຈ້ງຄວາມ

ຜູ້ມີສິດຮັບການແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ມີ:

- ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ;
- ສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນຕ່າງໆ;
- ອົງການປົກຄອງຂັ້ນຕ່າງໆ;
- ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດຂອງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ສະຖານທູດ ຫຼື ສະຖານກົງສູນຂອງ ສປປ ລາວ ປະຈຳປະເທດນັ້ນ ສຳລັບຄົນຢູ່ ສປປ ລາວ ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 18. ບົດບັນທຶກການແຈ້ງຄວາມ

ໃນການຮັບການແຈ້ງຄວາມແຕ່ລະເທື່ອນັ້ນ ຜູ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມຕ້ອງເຮັດບົດບັນທຶກການ ແຈ້ງຄວາມ ຊຶ່ງມີເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

- ສະຖານທີ່, ວັນ, ເວລາ, ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ຊັ້ນຕໍາແໜ່ງຂອງຜູ້ຮັບແຈ້ງຄວາມ;
- ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ອາຍຸ, ອາຊີບ, ບ່ອນຢູ່ ຫຼື ບ່ອນເຮັດວຽກຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ແຈ້ງຄວາມ;
- ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ອາຍຸ, ອາຊີບ, ບ່ອນຢູ່ ຫຼື ບ່ອນເຮັດວຽກຂອງຜູ້ຖືກຫາ;
- ເລົ່າເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍຫຍໍ້: ເຫດການເກີດຂຶ້ນເວລາໃດ, ຢູ່ໃສ, ມີຜູ້ໃດຮູ້ເຫັນນຳ.

ຖ້າມີພະຍານ ກໍສະເໜີໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວໃຫ້ການເພີ່ມເຕີມອີກກໍໄດ້.

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມສຳເລັດແລ້ວ ຜູ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມຕ້ອງອ່ານເນື້ອໃນບົດ ບັນທຶກໃຫ້ຜູ້ມາແຈ້ງຄວາມ ແລະ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມອື່ນໆຟັງພ້ອມລົງລາຍເຊັນ ແລະ ແປະໂປ້ມີໃສ່ບົດບັນ ທຶກດັ່ງກ່າວ.

ຖ້າຫາກແມ່ນສະຫະພັນແມ່ຍິງ ຫຼື ອົງການປົກຄອງເປັນຜູ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມນັ້ນ ຕ້ອງສົ່ງ ບົດບັນທຶກດັ່ງກ່າວໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດໃນທັນໃດ ເພື່ອດຳເນີນການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ແລະ ດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 19. ການດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ

ເມື່ອໄດ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມຈາກບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະ ເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດຕ້ອງດຳເນີນການສືບສວນ-ສອບສວນ ໂດຍດ່ວນ, ຮີບຮ້ອນເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຫຼື ຜູ້ມາແຈ້ງຄວາມ ລວມທັງພະຍານ, ນຳໃຊ້ມາດຕະການສືບສວນ-ສອບສວນອື່ນໆ ແລະ ມາດຕະການສະກັດກັ້ນ ເຊັ່ນ: ການກັກຕົວ,

ການຈັບຕົວ, ການກັກຂັງພາງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ
ລວມທັງຮັກສາຄວາມລັບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃຫ້ພວກກ່ຽວ. ຖ້າຫາກມີຫຼັກຖານພັກແໜ້ນ ແລະ
ພຽງພໍກໍປະກອບສຳນວນຄະດີສົ່ງໃຫ້ໄອຍະການປະຊາຊົນ ເພື່ອສັ່ງຟ້ອງຂຶ້ນສານພິຈາລະນາຕັດສິນ
ລົງໂທດຜູ້ກະທຳຜິດ ແລະ ໃຫ້ໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ລວມທັງຄ່າປົວແປງຈິດໃຈ ແລະ ຄ່າປ່ວຍການ
ຕ່າງໆ.

ມາດຕາ 20. ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ

ເມື່ອໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນ ຫຼື ການແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ
ແລະ ເດັກນ້ອຍ ທີ່ເປັນຄົນລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ, ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ຄົນຕ່າງປະເທດ ຢູ່ ສປປ ລາວ
ແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕ່າງໆຕ້ອງສົມທົບກັບອົງການປົກຄອງຂັ້ນຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໂດຍ
ດ່ວນແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ, ນຳສົ່ງຜູ້ກ່ຽວໄປຍັງສະຖານທີ່ພັກເຊົາທີ່ປອດໄພ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍຕ້ອງ
ດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ສຳລັບຄົນລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ ແລະ ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ທີ່ຢູ່ ສປປ ລາວ ຫາກຖືກເຄາະຮ້າຍຢູ່
ຕ່າງປະເທດ ຫຼື ຄົນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຢູ່ ສປປ ລາວ ນັ້ນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 28
ວັກ 3 ແລະ 4 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 21. ການຊ່ວຍເຫຼືອອັນຈຳເປັນ

ການຊ່ວຍເຫຼືອອັນຈຳເປັນແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີ:

- ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການກິນຢູ່ພັກເຊົາ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົດໝາຍ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການແພດ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອກັບຄືນພູມລຳເນົາ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 22. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການກິນຢູ່ພັກເຊົາ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການພັກເຊົາທີ່ປອດໄພ ລວມທັງອາຫານ,
ຢາປົວພະຍາດ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍທີ່ຈຳເປັນໂດຍແມ່ນຂະແໜງການແຮງງານ ແລະ
ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ປະສານສົມທົບກັບສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນຂອງຕົນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ອື່ນໆເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 23. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົດໝາຍ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົດໝາຍ ເຊັ່ນ: ໄດ້ຮັບຄຳປຶກສາ, ຄຳ
ແນະນຳດ້ານກົດໝາຍ, ມີທະນາຍຄວາມ ຫລື ຜູ້ປົກປ້ອງອື່ນໃນການຕໍ່ສູ້ຄະດີໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ ຊຶ່ງແມ່ນ
ສະຫະພັນແມ່ຍິງແຕ່ລະຂັ້ນ ເປັນໃຈກາງປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆຂັ້ນຂອງຕົນ

ເປັນຕົ້ນ: ຂະແໜງການຍຸຕິທຳ, ຂະແໜງການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສານປະຊາຊົນ, ອົງການ ໄອຍະການປະຊາຊົນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 24. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການແພດ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການແພດ ດັ່ງນີ້:

1. ໄດ້ຮັບຄຳປຶກສາແນະນຳທາງດ້ານສຸຂະພາບຈິດ ແລະ ຈິດບຳບັດ;
2. ໄດ້ຮັບການກວດ, ຍັງຍືນສຸຂະພາບ ແລະ ປິ່ນປົວ, ຍັງຍືນອາຍຸ.

ໃນກໍລະນີທີ່ແພດໝໍທາກພົບເຫັນ ຫລື ສົງໄສວ່າບຸກຄົນ ທີ່ເຂົ້າມາໃຊ້ບໍລິການທາງດ້ານ ການແພດນຳຕົນນັ້ນເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ຕ້ອງລາຍງານຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫລວດໃນທັນໃດ ຫລື ນຳສົ່ງໄປໃຫ້ໜ່ວຍງານທີ່ຮັບຜິດຊອບການບໍລິການທາງດ້ານການແພດແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ສະເພາະ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນຢ່າງຮ້າຍແຮງ ເຊັ່ນ: ເສຍອົງຄະ, ຕິດເຊື້ອເອດ ຕ້ອງມອບໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສືບຕໍ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ.

ມາດຕາ 25. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີສິດໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໃດໜຶ່ງໃນໄລຍະສັ້ນ ເຊັ່ນ: ຕັດຫຍິບ, ຫັດຖະກຳ, ເສີມສວຍ, ປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ການໂຮງແຮມ, ປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ ຜູ້ກ່ຽວມີວຽກເຮັດງານທຳ, ມີລາຍຮັບ ແລະ ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ໂດຍມອບໃຫ້ຂະ ແໜງການແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ສົມທົບກັບສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນຂອງຕົນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 26. ການຊ່ວຍເຫຼືອກັບຄືນພູມລຳເນົາ

ກ່ອນນຳສົ່ງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍກັບຄືນພູມລຳເນົາ ຂະແໜງການແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການ ສັງຄົມ, ສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນຕ່າງໆ ມີໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ປະສານສົມທົບກັບອົງການປົກຄອງຂັ້ນຂອງຕົນ ເພື່ອຊອກຫາຄອບຄົວ, ຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍເພື່ອສຶກສາເບິ່ງເງື່ອນໄຂ, ຄວາມກຽມພ້ອມໃນການຮັບເອົາຜູ້ຖືກ ເຄາະຮ້າຍລວມທັງຄວາມເໝາະສົມຂອງຜູ້ກ່ຽວໃນການກັບຄືນສູ່ຄອບຄົວເດີມ;

2. ນຳສົ່ງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍໃຫ້ຄອບຄົວ, ຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ມອບໃຫ້ອົງ ການປົກຄອງບ້ານ, ສະຫະພັນແມ່ຍິງບ້ານ ສືບຕໍ່ຕິດຕາມ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ກ່ຽວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ບໍ່ສາມາດກັບຄືນສູ່ຄອບຄົວເດີມໄດ້ດ້ວຍສາເຫດອັນຈຳເປັນ, ຂະແໜງການແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ເປັນໃຈກາງປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອສືບຕໍ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ.

ມາດຕາ 27. ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີໜ້າທີ່ຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ

ໃນການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

- ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ;
- ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ;
- ກະຊວງສຶກສາທິການ;
- ຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳລະດັບຊາດດ້ານການຄ້າມະນຸດ;
- ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ;
- ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ;
- ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ;
- ອົງການໄອຍະກຸນປະຊາຊົນສູງສຸດ;
- ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ;
- ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ຂະແໜງການຕ່າງໆທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ ຕ້ອງຂຶ້ນແຜນງົບປະມານເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທົາທຸກຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ.

ນອກຈາກບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ພົນລະເມືອງທຸກຄົນມີພັນທະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ.

ມາດຕາ 28. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ

ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານກ່ຽວກັບການພື້ນຟູ ແລະ ປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເຊັ່ນ: ການໃຫ້ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຊົ່ວຄາວທີ່ປອດໄພ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ, ຊອກວຽກເຮັດງານທຳ, ຊອກຫາຄອບຄົວ, ຈັດສົ່ງກັບຄືນພູມລຳເນົາ ແລະ ການຊ່ວຍເຫລືອອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນ.

ມາດຕາ 29. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງສາທາລະນະສຸກ

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານກ່ຽວກັບການບໍລິການທາງດ້ານການແພດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 24 ຂອງດຳລັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 30. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ

ກະຊວງສຶກສາທິການ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານສຶກສານອກລະບົບ, ບຳລຸງໄລຍະສັ້ນ, ສ້າງກິດຈະກຳທາງດ້ານການສຶກສາທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ.

ມາດຕາ 31. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳລະດັບຊາດຕ້ານການຄ້າມະນຸດ

ຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳລະດັບຊາດຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳດ້ານເນື້ອໃນ ແລະ ການສ້າງແຜນການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ; ການສ້າງແຜນການຕ້ານການຄ້າມະນຸດໂດຍສະເພາະແມ່ນຕ້ານການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍລະດັບສອງຝ່າຍ ແລະ ຫລາຍຝ່າຍກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ, ຂົງເຂດ ແລະ ສາກົນ; ຊີ້ນຳການຄົ້ນຄວ້າ, ການຮ່າງຂໍ້ສະເໜີປັບປຸງກົດໝາຍ ແລະ ບັນຈຸເນື້ອໃນ ແລະ ມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເຂົ້າໃນກົດໝາຍຂອງສປປ ລາວ ພ້ອມທັງຊີ້ນຳການນຳໃຊ້ມາດຕະການຕ້ານການບໍລິຫານ ແລະ ດ້ານກົດໝາຍ; ການປະສານສົມທົບຕົວຈິງກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ, ຂົງເຂດ ແລະ ສາກົນເພື່ອສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານການຄ້າມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນດີ.

ມາດຕາ 32. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານກ່ຽວກັບການປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເຊັ່ນ: ສະຖານທູດ ຫລື ສະຖານກົງສູນເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອອັນຈຳເປັນ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາ ແລະ ນຳສົ່ງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍກັບຄືນປະເທດ.

ມາດຕາ 33. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ

ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ມີໜ້າທີ່ຮັບການແຈ້ງຄວາມ, ໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ພື້ນຟູທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈ, ໃຫ້ສະຖານທີ່ພັກເຊົາທີ່ປອດໄພຊົ່ວຄາວ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ, ໃຫ້ຄຳແນະນຳທາງດ້ານກົດໝາຍ, ທາງດ້ານສຸຂະພາບ, ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືໃນການສະໜອງຂໍ້ມູນຫລັກຖານທີ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນຄະດີ ທັງເປັນຜູ້ປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ.

ມາດຕາ 34. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ

ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດກ່ຽວກັບການສືບສວນ - ສອບສວນຄະດີການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງ, ຊັດເຈນ, ວ່ອງໄວ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍມີມາດຕະການໃນການຮັກສາຄວາມລັບ, ຫລັກຖານ, ຂໍ້ມູນຕ່າງໆທີ່ພົວພັນເຖິງຄະດີ ແລະ ມາດຕະການປ້ອງກັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ, ຜູ້ມາແຈ້ງຄວາມ ແລະ ພະຍານ ລວມທັງການຄຸ້ມຄອງກ່ຽວກັບການເຂົ້າ - ອອກເມືອງຂອງຄົນລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ, ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ຄົນຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ.

ມາດຕາ 35. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊຶ່ງນຳ
ການດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ
ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ, ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈັດຕັ້ງການ
ຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ໃນການດຳເນີນຄະດີກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການ
ຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບ
ສວນ- ສອບສວນ, ພະນັກງານສອບສວນ, ໄອຍະການ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາ.

ມາດຕາ 36. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ
ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໂຄສະນາສຶກສາອົບຮົມພົນລະເມືອງຢູ່ໃນ
ທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຜົນຮ້າຍຂອງການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກ
ນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ, ເປັນເຈົ້າການຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນການກະທຳ
ດັ່ງກ່າວ, ຮັບການແຈ້ງຄວາມ ພ້ອມທັງຮັບເອົາຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຊຶ່ງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມອບສົ່ງ
ໃຫ້ຄອບຄົວ, ຜູ້ປົກຄອງ, ຍາດພີ່ນ້ອງ, ສືບຕໍ່ໃຫ້ການສຶກສາອົບຮົມ, ຕິດຕາມ, ກວດກາ, ໃຫ້ການ
ຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍສາມາດປັບຕົວຄືນສູ່ສັງຄົມ ແລະ
ເປັນພົນລະເມືອງດີ.

ມາດຕາ 37. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພົນລະເມືອງ
ພົນລະເມືອງທຸກຄົນ ມີພັນທະເປັນເຈົ້າການໃນການສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານການຄ້າມະນຸດ
ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ລວມທັງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ, ໃຫ້
ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນ.

ໝວດທີ 5

ການຕ້ານການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ

ມາດຕາ 38. ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ
ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ລວມມີການ
ກະທຳ ແລະ ການເມີນເສີຍຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ ຊຶ່ງສ້າງຜົນກະທົບຕໍ່ຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ
ຫຼື ຊັບສິນຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ.

ການກະທຳທີ່ເປັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ແມ່ນການ
ເຄື່ອນໄຫວທີ່ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວທາງດ້ານຊີວິດ, ສຸຂະພາບ, ຈິດໃຈ, ອິດສະ
ລະພາບ, ກຽດສັກສີ ຫຼື ຊັບສິນຊຶ່ງສະແດງອອກດ້ວຍການຕີບຕີ, ການທໍລະມານ, ການກັກຂັງ,
ການຜູກມັດ, ການບັງຄັບ, ການກົດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານສັງຄົມ, ການຂົ່ມຂືນທຳຊຳເລົາ,
ການຢ່າຮ້າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ການທຳມິດສະຈານ, ການກະທຳທີ່ຫຍາບຊ້າ, ການປ້ອຍດ່າ,

ການໃສ່ຮ້າຍ, ການເຍາະເຍີ້ຍສຽດສີ, ການຈູດເຜົາ, ການທຳລາຍມ້າງເພເຮືອນຊານ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ, ການຫຼິ້ນກິນຟູມເໝືອຍ, ໃຊ້ຈ່າຍຊັບສິນຂອງຄອບຄົວໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ອື່ນໆ.

ການເມີນເສີຍ ທີ່ເປັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ແມ່ນການບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ກົດໝາຍບອກໃຫ້ເຮັດ ຫຼື ໃນສິ່ງທີ່ຜິວ, ສະມາຊິກອື່ນໃນຄອບຄົວ ຄວນປະຕິບັດຕໍ່ກັນ ຊຶ່ງສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຈິດໃຈ ຫຼື ສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ທີ່ສະແດງອອກໃນການບໍ່ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນໃນການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູຄອບຄົວ, ໃນເວລາອອກລູກ, ຫລຸລູກ ຫຼື ເຈັບເປັນ, ບໍ່ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເມຍ ແລະ ລູກທີ່ຖືກລະເມີດ, ບໍ່ຊ່ວຍກັນທຳມາຫາກິນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຄອບຄົວດີຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ຮ່ວມກັນສຶກສາອົບຮົມລູກ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນພົນລະເມືອງດີ.

ມາດຕາ 39. ລະດັບການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ

ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ມີສອງລະດັບຄື: ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ.

ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ ແມ່ນການກະທຳຕ່າງໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການນິນທາ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍ;
- ການປ້ອຍດ່າ;
- ການເຍາະເຍີ້ຍສຽດສີ;
- ການກົດກັນບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານສັງຄົມ;
- ການບໍ່ຊ່ວຍກັນທຳມາຫາກິນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຄອບຄົວດີຂຶ້ນ;
- ການບໍ່ຮ່ວມກັນສຶກສາອົບຮົມລູກເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນພົນລະເມືອງດີ.

ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງແມ່ນການກະທຳຕ່າງໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການຕົບຕີ, ທໍລະມານ;
- ການກັກຂັງ;
- ການຜູກມັດ;
- ການບັງຄັບ;
- ການຂົ່ມຂືນທຳຊຳເລົາ;
- ການທຳມິດສະຈານ;
- ການຢ່າຮ້າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ;
- ການກະທຳທີ່ຫຍາບຊ້າ;
- ການຈູດເຜົາ;
- ການທຳລາຍມ້າງເພເຮືອນຊານ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ;
- ການຫຼິ້ນກິນຟູມເໝືອຍ, ໃຊ້ຈ່າຍຊັບສິນຂອງຄອບຄົວໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ;
- ການບໍ່ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນໃນການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູຄອບຄົວ, ໃນເວລາອອກລູກ, ຫລຸລູກ ຫຼື ເຈັບເປັນ;

- ການບໍ່ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເມຍ ແລະ ລູກ ທີ່ຖືກລະເມີດ.

ມາດຕາ 40. ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ

ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງນັ້ນ ສະມາຊິກຄອບຄົວ, ຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ, ບຸກຄົນໃກ້ຄຽງ ທີ່ໄດ້ພົບເຫັນຕ້ອງເຂົ້າໄປທ້າມເພື່ອຢຸດຕິເຫດການ, ກົດກັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ໄກ່ເກ້ຍ, ສຶກສາອົບຮົມຄູ່ກໍລະນີ.

ມາດຕາ 41. ຂັ້ນຕອນການຊ່ວຍເຫຼືອແກ້ໄຂບັນຫາ

ເມື່ອມີການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງນັ້ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

- ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ, ຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ ສຶກສາອົບຮົມຄູ່ກໍລະນີກ່ອນ;
- ບຸກຄົນໃກ້ຄຽງ, ໜ່ວຍໄກ່ເກ້ຍຂັ້ນບ້ານ, ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ສືບຕໍ່ສຶກສາອົບຮົມ ຫຼື ໄກ່ເກ້ຍ.

ມາດຕາ 42. ວິທີການໄກ່ເກ້ຍ

ເມື່ອໄດ້ຮັບການແຈ້ງຄວາມ ຫຼື ຄຳຮ້ອງ ກ່ຽວກັບການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວ ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ໜ່ວຍໄກ່ເກ້ຍຂັ້ນບ້ານຕ້ອງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າການແຈ້ງຄວາມ ຫຼື ຄຳຮ້ອງດັ່ງກ່າວພາຍໃນເຈັດວັນ ໂດຍມີການປະສານສົມທົບກັນ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກຳກຳນິດວັນ, ເວລາ, ສະຖານທີ່ໄກ່ເກ້ຍໂດຍເຊີນຄູ່ກໍລະນີ, ພະຍານເຂົ້າຮ່ວມນຳ.

ການໄກ່ເກ້ຍສາມາດດຳເນີນເທື່ອໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍເທື່ອ, ແຕ່ລະເທື່ອນັ້ນຕ້ອງເຮັດບົດບັນທຶກ, ອ່ານຊ້ອງໜ້າຄູ່ກໍລະນີ, ພະຍານ ແລ້ວພ້ອມກັນລົງລາຍເຊັນ ແລະ ແປະໂປ້ມີໄວ້ເປັນຫຼັກຖານ. ການໄກ່ເກ້ຍແຕ່ລະເທື່ອຕ້ອງເສຍຄ່າບໍລິການ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ 50.000 ກີບ.

ຖ້າຄູ່ກໍລະນີ ຫາກບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ ແມ່ນໃຫ້ໜ່ວຍໄກ່ເກ້ຍຂັ້ນບ້ານເຮັດໝາຍເຫດໄວ້ໃນບົດບັນທຶກ ແລ້ວສົ່ງສຳນວນຂໍ້ຂັດແຍ່ງໄປຍັງຫ້ອງການຍຸຕິທຳເມືອງ, ເຫດສະບານ ເພື່ອໄກ່ເກ້ຍເປັນເທື່ອທີສອງ. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ຄູ່ກໍລະນີມີສິດໄປຍື່ນຄຳຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 43. ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ

ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງນັ້ນ ສະມາຊິກຄອບຄົວ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນ ຕ້ອງໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອໂດຍດ່ວນ ເຊັ່ນ: ແຍກຄູ່ກໍລະນີອອກຈາກກັນ, ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຕ້ອງນຳສົ່ງໄປໂຮງໝໍ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຕ້ອງແຈ້ງຄວາມຕໍ່ອົງການປົກຄອງບ້ານ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ. ນອກຈາກນີ້ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນເຫດການຍັງມີສິດຈັບຕົວຜູ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລ້ວສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໃນທັນໃດເພື່ອດຳເນີນຄະດີ ແລະ ນຳໃຊ້ມາດ

ຕະການຕ່າງໆຕາມກົດໝາຍ ເຊັ່ນ: ການກັກຕົວ, ການຈັບຕົວ, ການກັກຂັງພາງ, ການງົດໜ້າທີ່ ຫຼື ບົດຕຳແໜ່ງ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 44. ຜູ້ມີສິດແຈ້ງຄວາມ

ຜູ້ມີສິດແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ມີ:

- ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ;
- ສະມາຊິກຄອບຄົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ;
- ຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ, ບຸກຄົນໃກ້ຄຽງ, ບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ພົບເຫັນເຫດການ.

ການແຈ້ງຄວາມອາດຈະແຈ້ງທາງປາກເປົ່າ, ທາງໂທລະສັບ ຫລື ເປັນລາຍລັກອັກສອນກໍໄດ້.

ຜູ້ແຈ້ງຄວາມຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 45. ຜູ້ມີສິດຮັບແຈ້ງຄວາມ

ຜູ້ມີສິດຮັບແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ມີ:

- ອົງການປົກຄອງບ້ານ;
- ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນບ້ານ;
- ການຈັດຕັ້ງທີ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍສັງກັດ;
- ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ.

ມາດຕາ 46. ບົດບັນທຶກການແຈ້ງຄວາມ

ບົດບັນທຶກການແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນ ຄອບຄົວ ແມ່ນໃຫ້ປະຕິບັດຄືກັນກັບບົດບັນທຶກການແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 18 ຂອງດຳລັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 47. ການຊ່ວຍເຫລືອອັນຈຳເປັນແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ

ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອອັນຈຳ ເປັນທາງດ້ານການກິນຢູ່ພັກເຊົາ, ດ້ານກົດໝາຍ, ດ້ານກຳນແພດ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ ແລະ ການຄືນສູ່ພູມລຳເນົາ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 21, 22, 23, 24, 25 ແລະ 26 ຂອງ ດຳລັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 48. ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີໜ້າທີ່ຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ

ໃນການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວໃຫ້ປະຕິບັດຄື ກັນກັບການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 28, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 36 ແລະ 37 ຂອງດຳ ລັດສະບັບນີ້.

ໝວດທີ 6

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ມາດຕາ 49. ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີສິດໄດ້ຮັບການບໍລິການກ່ຽວກັບການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ຄຳແນະນຳ ດ້ານຕ່າງໆທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຕົນ ເຊັ່ນ: ຄຳປຶກສາດ້ານກົດໝາຍ, ດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈ, ດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ດ້ານອື່ນໆ.

ມາດຕາ 50. ການຈັດຕັ້ງຮັບຜິດຊອບວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ການຈັດຕັ້ງຮັບຜິດຊອບວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍປະກອບດ້ວຍ:

- ສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນສູນກາງ;
- ຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນແຂວງ, ນະຄອນຫລວງ;
- ຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນເມືອງ, ເທດສະບານ;
- ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນບ້ານ.

ມາດຕາ 51. ທີ່ຕັ້ງ, ພາລະບົດບາດຂອງການຈັດຕັ້ງໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແມ່ນການຈັດຕັ້ງໜຶ່ງຂອງສູນກາງ ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ, ສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນແຂວງ, ສະຫະພັນແມ່ຍິງຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນບ້ານ ຊຶ່ງມີ ພາລະບົດບາດໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ຮັບຄຳສະເໜີ ຫຼື ໂກ່ເກ້ຍບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂັ້ນຂອງຕົນ ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບ ຜິດຊອບຂອງຕົນ.

ສຳລັບໜ່ວຍງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນບ້ານນັ້ນ ກໍປະຕິບັດ ພາລະບົດບາດທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນໃນຂອບເຂດບ້ານຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 52. ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດຂອງສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີ ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດດັ່ງນີ້:

1. ເປັນເສນາທິການໃຫ້ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ໃນການຄົ້ນຄ້ວາ, ສ້າງ, ປັບປຸງລະບຽບກົດໝາຍທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
2. ສ້າງແຜນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
3. ກໍ່ສ້າງ, ບຳລຸງ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ກ່ຽວກັບການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍແກ່ພະນັກງານທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ;

4. ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມ, ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
5. ຊີ້ນຳ, ຊຸກຍູ້, ຕິດຕາມການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
6. ມີໜ້າທີ່ຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ຈາກການຄ້າມະນຸດໂດຍສະເພາະການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 33 ຂອງດຳລັດສະບັບນີ້.
7. ຮັບການແຈ້ງຄວາມ, ຄົ້ນຄ້ວາຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
8. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ເຂົ້າຮ່ວມ, ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ການພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີ ທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
9. ແຈ້ງຜົນຂອງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາບ;
10. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈັດຊຸດຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ;
11. ສະຫຼຸບສັງລວມສະຖິຕິຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຂໍຄຳປຶກສາ ເພື່ອປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ;
12. ສະຫຼຸບລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໃນແຕ່ລະໄລຍະໃຫ້ຂັ້ນເທິງຊາບ;
13. ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ສິດອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 53. ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງຂອງສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີຖານະທຽບເທົ່າກົມ, ປະກອບດ້ວຍພະແນກການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ:

- ພະແນກໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍ;
- ພະແນກໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານຈິດໃຈ;
- ພະແນກໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານສຸຂະພາບ;
- ພະແນກຝຶກອົບຮົມ ແລະ ສ້າງລາຍຮັບ;
- ພະແນກແຜນການ ແລະ ການຮ່ວມມື;
- ພະແນກຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ແລະ ການເງິນ.

ມາດຕາ 54. ໂຄງປະກອບບຸກຄະລາກອນຂອງສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ສູນໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ປະກອບດ້ວຍບຸກຄະລາກອນດັ່ງນີ້:

- ອຳນວຍການ;
- ຮອງອຳນວຍການ ໜຶ່ງ ຫລື ສອງທ່ານ;
- ຫົວໜ້າພະແນກ;

- ຮອງຫົວໜ້າພະແນກ;
- ພະນັກງານວິຊາການ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານຈຳນວນໜຶ່ງ.

ນອກຈາກບຸກຄະລາກອນປະຈຳການທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ຍັງມີພະນັກງານບໍ່ປະຈຳການ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະສານງານຈາກພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ: ຈາກຂະແໜງການຍຸຕິທຳ, ປ້ອງກັນ ຄວາມສະຫງົບ, ສາທາລະນະສຸກ, ແຮງງານ-ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ສຶກສາ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 55. ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ຂອງຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນແຂວງ ຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນແຂວງ ມີ ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ດັ່ງນີ້:

1. ສ້າງແຜນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
2. ກໍ່ສ້າງ, ບຳລຸງ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ກ່ຽວກັບການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແກ່ພະນັກງານທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ;
3. ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມ, ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ ແລະ ສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
4. ຊີ້ນຳ, ຊຸກຍູ້, ຕິດຕາມການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດ ອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
5. ຮັບການແຈ້ງຄວາມ, ຄົ້ນຄ້ວາຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
6. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ເຂົ້າຮ່ວມ, ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ການ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງ ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
7. ແຈ້ງຜົນຂອງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາບ;
8. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນແກ່ຜູ້ ຖືກເຄາະຮ້າຍຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ;
9. ສະຫຼຸບສັງລວມສະຖິຕິຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຂໍຄຳປຶກສາ ເພື່ອປະ ສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ;
10. ສະຫຼຸບລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໃນແຕ່ລະໄລຍະໃຫ້ຂັ້ນເທິງຊາບ;
11. ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ສິດອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 56. ໂຄງປະກອບບຸກຄະລາກອນຂອງຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນແຂວງ

ຫ້ອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນແຂວງ ປະກອບດ້ວຍ:

- ຫົວໜ້າຫ້ອງການ;
- ຮອງຫົວໜ້າຫ້ອງການ ໜຶ່ງ ຫລື ສອງທ່ານ;
- ພະນັກງານວິຊາການ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຫົວໜ້າຫ້ອງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີຖານະທຽບເທົ່າ ຫົວໜ້າຂະແໜງຂອງສະຫະພັນແມ່ຍິງແຂວງ ແລະ ນະຄອນຫລວງ.

ນອກຈາກບຸກຄະລາກອນປະຈຳທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ຍັງມີພະນັກງານບໍ່ປະຈຳການຊຶ່ງ ເປັນຜູ້ປະສານງານຈາກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ: ຈາກຂະແໜງການຍຸຕິທຳ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສາທາລະນະສຸກ, ແຮງງານ-ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ສຶກສາ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 57. ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດຂອງຫ້ອງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນເມືອງ ຫ້ອງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນເມືອງ ມີ ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ດັ່ງນີ້:

1. ສ້າງແຜນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
2. ຂຶ້ນແຜນກໍ່ສ້າງ, ບຳລຸງ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດກ່ຽວກັບການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແກ່ພະນັກງານທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ;
3. ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມ, ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ ແລະ ສິນທິສັນ ຍາສາກິນທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
4. ຊີ້ນຳ, ຊຸກຍູ້, ຕິດຕາມການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍທີ່ພົວພັນເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດ ອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
5. ຮັບການແຈ້ງຄວາມ, ຄົ້ນຄ້ວາຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
6. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ເຂົ້າຮ່ວມ, ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ການ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີ ທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງ ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
7. ແຈ້ງຜົນຂອງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີ ໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາບ;
8. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນແກ່ຜູ້ ຖືກເຄາະຮ້າຍຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ;
9. ສະຫຼຸບສັງລວມສະຖິຕິຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຂໍຄໍາປຶກສາ ເພື່ອປະ ສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ;
10. ສະຫຼຸບລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໃນແຕ່ລະໄລຍະໃຫ້ຂັ້ນເທິງຊາບ;
11. ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ສິດອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 58. ໂຄງປະກອບບຸກຄະລາກອນຂອງຫ້ອງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຂັ້ນເມືອງ

- ຫ້ອງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂັ້ນເມືອງ ປະກອບດ້ວຍ:
- ຫົວໜ້າຫ້ອງການ;
 - ຮອງຫົວໜ້າຫ້ອງການ ໜຶ່ງທ່ານ;
 - ພະນັກງານວິຊາການ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຫົວໜ້າທ້ອງຖານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂຶ້ນເມືອງ ມີຖານະ ທຽບເທົ່າຫົວໜ້າໜ່ວຍງານຂອງສະຫະພັນແມ່ຍິງເມືອງ, ເທດສະບານ.

ນອກຈາກບຸກຄະລາກອນປະຈຳການທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ຍັງມີພະນັກງານບໍ່ປະຈຳ ການຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະສານງານຈາກພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ: ຈາກຂະແໜງການຍຸຕິທຳ, ປ້ອງກັນ ຄວາມສະຫງົບ, ສາທາລະນະສຸກ, ແຮງງານ-ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ສຶກສາ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 59. ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ຂອງໜ່ວຍງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂຶ້ນບ້ານ ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂຶ້ນບ້ານ ມີ ໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ດັ່ງນີ້:

1. ຮັບຕ້ອນ ແລະ ບໍລິການໃຫ້ຄໍາປຶກສາແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
2. ຮ່ວມມື ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເກັບກຳຂໍ້ມູນທີ່ພົວພັນເຖິງຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີກ່ຽວກັບສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
3. ຮັບການແຈ້ງຄວາມ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຄົ້ນຄ້ວາ, ໄກ່ເກ້ຍບັນຫາຕ່າງໆທີ່ພົວພັນເຖິງ ຄຳຮ້ອງທຸກ, ຄຳສະເໜີຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ;
4. ສະຫຼຸບສັງລວມສະຖິຕິຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຂໍຄໍາປຶກສາ ເພື່ອປະ ສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ;
5. ສະຫຼຸບລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໃນແຕ່ລະໄລຍະໃຫ້ຂັ້ນເທິງຊາບ;
6. ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ສິດ ອື່ນໆຕາມການມອບໝາຍຂອງຂັ້ນເທິງ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 60. ໂຄງປະກອບບຸກຄະລາກອນຂອງໜ່ວຍງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໜ່ວຍງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ປະກອບດ້ວຍປະທານສະຫະ ພັນແມ່ຍິງບ້ານເປັນຫົວໜ້າ ແລະ ພະນັກງານຊ່ວຍວຽກຈຳນວນໜຶ່ງ.

ມາດຕາ 61. ການແຕ່ງຕັ້ງບຸກຄະລາກອນຂອງການຈັດຕັ້ງໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ການແຕ່ງຕັ້ງ, ຍົກຍ້າຍ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງບຸກຄະລາກອນຂອງສູນ, ຫ້ອງການ ແລະ ໜ່ວຍງານ ໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ລັດຖະບານ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 62. ມາດຕະຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງພະນັກງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ພະນັກງານໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີມາດຕະຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

1. ເປັນພົນລະເມືອງລາວທີ່ມີອາຍຸແຕ່ 25 ປີ ຂຶ້ນໄປ;
2. ມີທັດສະນະຫຼັກໝັ້ນທາງດ້ານການເມືອງໜັກແໜ້ນ;
3. ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດທີ່ເໝາະສົມກັບວຽກງານ, ມີຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ, ມີຄວາມສັດຊື່ບໍລິສຸດຕໍ່ປະເທດຊາດ, ຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ແລະ ຂອງພົນລະເມືອງ;

4. ໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ຝຶກອົບຮົມດ້ານກົດໝາຍ, ຈິດຕະວິທະຍາ, ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ການແພດ;
5. ມີສຸຂະພາບສົມບູນດີ;
6. ບໍ່ເຄີຍຖືກສານຕັດສິນລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບ.

ມາດຕາ 63. ເນື້ອໃນຂອງການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີດັ່ງນີ້:

- ການໃຫ້ຄຳປຶກສາທາງດ້ານກົດໝາຍ ເຊັ່ນ: ອະທິບາຍເນື້ອໃນກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ບັນຫາຂອງຜູ້ທີ່ມາຂໍຄຳປຶກສາ ພ້ອມທັງແນະນຳວິທີການປຶກເປື້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບ ທຳຂອງຜູ້ກ່ຽວ;
- ການໃຫ້ຄຳປຶກສາທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈ ເຊັ່ນ: ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ຄວາມອົບອຸ່ນ, ອະທິ ບາຍຊື້ແຈງທາງອອກທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອໃຫ້ມີຈິດໃຈເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຕັດສິນໃຈແກ້ໄຂບັນຫາດ້ວຍ ຕົນເອງ;
- ການໃຫ້ຄຳປຶກສາທາງດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ກວດ, ຍັ້ງຢືນ, ແນະນຳວິທີ ການຮັກສາສຸຂະພາບ, ປິ່ນປົວ, ບຳລຸງ, ພັກຜ່ອນ.

ມາດຕາ 64. ງົບປະມານຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ

ງົບປະມານຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ວຽກງານໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍແມ່ນ ໄດ້ມາຈາກງົບປະມານຂອງລັດ, ການປະກອບສ່ວນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງ ປະເທດ, ລວມໝູ່, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ອົງການ ຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ຈາກການເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳອື່ນໆ.

ມາດຕາ 65. ລະບອບແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກ

ການຈັດຕັ້ງໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນຕາມຫຼັກການລວມສູນປະຊາທິປະໄຕ, ເຮັດວຽກຢ່າງມີແຜນການ, ເປັນໝູ່ ຄະນະ, ສົມທົບກັບການແບ່ງງານ, ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ການຈັດຕັ້ງໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ປຶກເປື້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ມີຕາປະທັບຂອງຕົນເພື່ອ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານທາງລັດຖະການ.

ໝວດທີ 7
ກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງ

ມາດຕາ 66. ການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ສ້າງຕັ້ງກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງຂຶ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ມີປະສິດທິຜົນດີຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 67. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງກອງທຶນ

ກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງ ໄດ້ມາຈາກງົບປະມານຂອງລັດ ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ລວມໝູ່, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ, ຈາກການເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳໃດໜຶ່ງ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 68. ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ກອງທຶນ

ທຸກການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງ ຕ້ອງດຳເນີນຕາມກົດລະບຽບຂອງກອງທຶນໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຕົ້ນກົດໝາຍງົບປະມານ.

ກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈ, ດ້ານການສຶກສາ, ດ້ານວິຊາຊີບ ແລະ ສີມືແຮງງານ, ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ຫຼີກວິຊາການກ່ຽວກັບການພັດທະນາ, ການຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງແມ່ຍິງ, ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທົາທຸກອັນຈຳເປັນ ແລະ ຮີບດ່ວນແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ, ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານກອງທຶນ, ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນໃນວຽກງານພັດທະນາແມ່ຍິງ.

ສຳລັບການຈັດຕັ້ງ, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງກອງທຶນພັດທະນາແມ່ຍິງມີລະບຽບການສະເພາະ.

ໝວດທີ 8

ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ

ມາດຕາ 69. ພາລະບົດບາດຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ

ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແມ່ນພາລະບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 43 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ໂດຍແມ່ນສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວເປັນໃຈກາງໃນການປະສານງານເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມກົມກຽວ ແລະ ມີປະສິດທິພາບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ມາດຕາ 70. ເນື້ອໃນຂອງການກວດກາ

ການກວດກາຕ້ອງມີຈຸດສຸມ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ບັນຫາການຜັນຂະຫຍາຍກົດໝາຍໃຫ້ເປັນອັນລະອຽດໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ເຊັ່ນ: ການສ້າງເປັນດຳລັດ, ຂໍ້ຕົກລົງ, ຄຳແນະນຳ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ. ນອກຈາກນີ້ການກວດກາ ຍັງສຸມໃສ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ປົກ ປ້ອງແມ່ຍິງ ພ້ອມທັງສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນສະພາບລວມ, ດ້ານດີ, ດ້ານຄົງຄ້າງ ລວມທັງສະເໜີວິທີການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອແກ້ໄຂ.

ມາດຕາ 71. ວິທີການກວດກາ

ການກວດກາຕ້ອງດຳເນີນຢ່າງເປັນປົກກະຕິຕາມແຜນການປິລະໝັ່ງຄັ້ງ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມ ຈຳເປັນ ຈະດຳເນີນການກວດກາກ່ອນແຜນການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ກໍໄດ້.

ການກວດກາ ແມ່ນດຳເນີນດ້ວຍວິທີການເປີດກອງປະຊຸມຮ່ວມເພື່ອປຶກສາຫາລື, ທົບທວນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ລະຫວ່າງສະຫະພັນແມ່ຍິງກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ໃນກອງປະ ຊຸມຈະເຂົ້າເຊີນຜູ້ຕາງໜ້າຈາກແນວລາວສ້າງຊາດ, ຄະນະຊາວໜຸ່ມປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສະຫະ ພັນກຳມະບານ ແລະ ອົງການປົກຄອງຂັ້ນຂອງຕົນເຂົ້າຮ່ວມນຳກໍໄດ້. ໃນການກວດກາແຕ່ລະຄັ້ງ ຕ້ອງມີແຜນການ ແລະ ເນື້ອໃນ ເພື່ອໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກະກຽມປະກອບຄຳເຫັນ.

ພາຍຫຼັງສຳເລັດການກວດກາແຕ່ລະຄັ້ງ ຕ້ອງເຮັດບົດສະຫຼຸບລາຍງານໃຫ້ຂັ້ນເທິງຕາມສາຍ ຕັ້ງຂອງຕົນ.

ໝວດທີ 9

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 72. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ປະກອບດ້ວຍການມອບ;

1. ຫຼຽນໄຊ, ຫຼຽນກາແຮງງານ;
2. ໃບຍ້ອງຍໍ;
3. ໃບຊົມເຊີຍ;
4. ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍອື່ນໆ.

ການຍ້ອງຍໍບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນຊຶ່ງກ່າວມາເທິງນີ້ ແມ່ນມອບໃຫ້ພາກ ສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນຜູ້ຄົນຄວາພິຈາລະນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ.

ມາດຕາ 73. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ຈະຖືກປະຕິບັດມາດຕະການທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 48, 49, 50, 51 ແລະ 52 ຂອງກົດໝາຍວ່າ

ດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ. ໃນກໍລະນີທີ່ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງໃດຫາກມີການຈຳ
ແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ, ກົດກັນບໍ່ໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ນຳໃຊ້ສິດຂອງຕົນ, ບໍ່ມີແຜນການ, ໂຄງການ ແລະ ມາດຕະ
ການໃນການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ຈະຖືກກ່າວເຕືອນ, ສຶກສາອົບຮົມຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ
ເປົ່າ ຫລື ໜັກຂອງການກະທຳ ຫລື ການເມີນເສີຍ.

ໝວດທີ 10
ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 74. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ມອບໃຫ້ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ, ບັນດາກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ແນວລາວ
ສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ແລະ ອົງການປົກຄອງຂັ້ນຕ່າງໆສ້າງແຜນການ, ໂຄງການ
ແລະ ມາດຕະການລະອຽດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດສະບັບນີ້ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນເປັນຢ່າງດີ.

ມາດຕາ 75. ຜົນສັກສິດ

ດຳລັດສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດໃດທີ່
ໄດ້ປະກາດໃຊ້ໃນເມື່ອກ່ອນຫາກຂັດກັບດຳລັດສະບັບນີ້ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ